

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

Факультет іноземної філології та соціальних комунікацій
Кафедра германської філології

Магістерська робота на здобуття кваліфікації магістра

Спеціальність 035 «Філологія»

**Спеціалізація 035.041 «Германські мови та літератури
(переклад включно), перша – англійська»**

***«Використання образних висловлювань у політичних промовах
англійською та їх переклад на українську мову»***

Допущено до захисту «__» _____ 20 р.

Зав. каф. германської філології ___ канд. філол. наук, проф. Кобякова І. К.

Виконав:

студент групи ПР.м – 21/2

Мордовець Валентин Владиславович

Науковий керівник:

Доцент,

Шуменко Ольга Анатоліївна

Суми, 2023

Вступ	3
Розділ 1 Теоретичні аспекти вивчення терміну «метафора» у сучасній філології	6
1.1 Роль метафори у переосмисленні дійсності	6
1.2 Метафоричний поділ та особливості їх функціонування	9
1.3 Механізми формування метафор	14
Висновки до розділу 1	19
Розділ 2 Характеристики текстів англомовних політичних промов	20
2.1 Особливості мовного висловлення у політичному контексті як об'єкта лінгвістичного аналізу	20
Розділ 2.2 Політична промова як засіб вираження політичної волі в рамках політичного дискурсу	25
2.3 Особливості вибору лексики під час англомовної політичної промови	29
2.4 Роль метафори в політичному мовленні	33
Висновки до розділу 2	35
Розділ 3 Аспекти та методи перекладу політичних висловлень з англійської мови на українську	36
3.1 Особливості перекладу метафор у політичних промовах з англійської на українську	36
3.2 Використання перекладацьких трансформацій у перекладі метафор у політичних промовах	39
Висновки до розділу 3	42
Розділ 4 Методика викладання як наука в сучасній міждисциплінарній парадигмі	44
4.1 Підходи до вивчення іноземних мов з використанням новітніх технологій: компаративна характеристика шкільної та університетської системи навчання	44
Розділ 4.2 Комплекс вправ на розвиток перекладацьких здібностей	46
Висновки до розділу 4	52
Загальні висновки	53
Список використаних джерел	55
Summary	62

Вступ

Враховуючи комунікативну сутність політики, виявляється її нерозривний зв'язок із мовленням. З метою впливу на аудиторію політичні лідери застосовують різноманітні маніпулятивні стратегії. Для досягнення поставленої мети автори політичних текстів використовують різні художні засоби, включаючи метафори. Процес передачі метафор українською мовою вимагає від перекладача високого рівня розуміння слова, оскільки враховується різна метафорична система обох мов.

Актуальність цієї проблеми полягає у тому, що використання образних висловлювань, або ж метафор, у політичному дискурсі є ключовим засобом акцентуації, до якого звертаються численні політичні діячі. Тому переклад метафор у англійських текстах політичних промов вимагає від перекладача повного розуміння всіх відтінків роботи з цим художнім засобом. Дослідження політичних метафор набуває все більшої популярності на сучасному етапі розвитку лінгвістики. Цьому художньому засобу приділяли свої дослідження як вітчизняні вчені, такі як Пустовіт Л. О., Овсієнко А. С., Одинецька Л. В., Паракневич А. О., Конєпуд Н. І., Тищенко О. М., Слободян М. В., Скрильник С. В., Кривенко С. В., Кондратенко Н. В., так і зарубіжні науковці, такі як Perloff R. M., Van Deyk T.A., Lakoff G., Davidson D., Vestermarck Ida, McNair B., Bally Ch.

Об'єкт дослідження: метафора в англійських текстах політичних промов.

Мета дослідження: вивчення особливостей перекладу політичних метафор в англійських текстах.

Мета дослідження: аналізувати способи, якими метафора використовується в політичних промовах англійською мовою, а також вивчити методи її перекладу на українську мову. Для досягнення цієї мети передбачено вирішення таких конкретних завдань:

1. Розгляд підходів до визначення поняття "метафора".
2. Дослідження класифікацій метафор та механізмів метафоричного процесу.
3. Визначення характерних рис політичного дискурсу як об'єкту лінгвістичного дослідження.
4. Розгляд лексичних особливостей англомовних текстів політичних промов.
5. З'ясування місця метафори в політичному дискурсі.
6. Обґрунтування особливостей перекладу метафор в текстах політичних промов.
7. Аналіз застосування перекладацьких трансформацій при перекладі метафор в контексті політичних промов.

Відповідно до поставленої мети та завдань, у дослідженні було використано наступні **методи**:

1. Описовий метод: Застосований для характеристики поняття "метафора". Дозволяє детально розглянути та визначити ключові аспекти цього художнього засобу.
2. Зіставний метод: Використовується для порівняння спільного та відмінного у двох варіантах мови. Допомагає виявити особливості використання метафор в англійському та українському політичних текстах.
3. Метод аналізу та синтезу: Застосовується для виокремлення та вивчення "політичної метафори" в англомовних політичних текстах. Дозволяє детально розібрати конкретні приклади та їхні властивості.
4. Метод індукції: Використовується для узагальнення результатів дослідження. Дозволяє зробити висновки та встановити загальні тенденції у використанні та перекладі політичних метафор.

Матеріалом дослідження використовувалися аудіо- та відеозаписи інавгураційних промов американських президентів, а також тексти промов сучасних англомовних політиків. Ці джерела дозволили отримати конкретні

приклади вживання метафор у політичних контекстах, які стали об'єктом аналізу та порівняння.

Наукова новизна роботи обумовлена глибоким та детальним аналізом метафор у промовах англомовного політичного дискурсу з використанням різноманітних інформативних джерел. Дослідження спрямоване на розкриття особливостей використання метафор в політичних контекстах, що є оригінальним підходом до вивчення цього явища. Використання різноманітних інформаційних джерел, таких як аудіо- та відеозаписи інавгураційних промов американських президентів та тексти промов сучасних англомовних політиків, робить дослідження більш комплексним і обґрунтованим.

Практичне значення даної роботи проявляється у систематизації та розширенні знань щодо використання метафор в англомовному дискурсі. Це дослідження може стати цінним ресурсом для студентів та викладачів, особливо в контексті таких дисциплін, як «Практичний курс перекладу англійської мови», «Стилістика» та «Порівняльна граматики». Вивчення метафор в політичних промовах допомагає розвинути навички аналізу мови, перекладу та розуміння стилістичних особливостей англомовного тексту.

Структура роботи. Робота складається зі вступу, чотирьох розділів, загальних висновків та списку використаних джерел. Загальний обсяг роботи – 67 сторінок.

Розділ 1 Теоретичні аспекти вивчення терміну «метафора» у сучасній філології

1.1 Роль метафори у переосмисленні дійсності

Ключовим аспектом успішної промови є вміло підібрані слова, які використовуються у переносному сенсі. Серед цих висловів важливе значення має метафора. Згідно з підходом до дослідження, метафору можна розглядати як елемент аналізу стилістики, а також як філософське поняття, що пов'язане з процесами мислення.

Перші вказівки на метафору можна відслідкувати ще за часів Цицерона, який відзначав: «Немає тропа, який більш блискуче прикрашає мову яскравими образами, ніж метафора» [37]. Перше філософське розглядання метафори пов'язане з ім'ям одного з найвидатніших античних грецьких філософів, Аристотеля, який звернув увагу на функціональний аспект цього явища. У своїй «Поетиці» він надав таке визначення: «Метафора - це перенесення слова із зміною значення з роду на вид або з виду на вид, або з виду в рід, або за аналогією» [1].

Історичний досвід підтверджує, що саме мистецтво ораторства було визначальним чинником впливу на народи за допомогою слова. Тільки обрані могли так вдало вибирати слова, щоб їх вплив відчутно резонував у серцях сотень [11]. Сенс метафори, за Аристотелем, полягає в присвоєнні об'єкту такого імені, яке спочатку належить іншому об'єкту.

Висловлення Аристотеля щодо метафори (в сучасному розумінні терміна) покладені в основу наступних «Риторики» і «Поетики», де філософ вивчав метафори з погляду опису пов'язаних із нею явищ (феноменів). Важливо відзначити, що вивчення питань, пов'язаних із метафорою та визначенням її існування, було розпочато лише у XX столітті, більш ніж дві тисячі років після Аристотеля.

Згідно з Т.Є. Кісом, метафора визначає ключову форму мислення первісної людини, і в ній віддзеркалюються культурні, етнічні та семантичні

особливості різних націй [12]. Подібно до цього, італійський ритор Дж. Віко вважав метафору частиною маленького міфу. Міф відігравав ключову роль у формуванні свідомості первісних людей, а метафора, у свою чергу, є основним компонентом цієї міфологічної підсвідомості. Ідеї Дж. Віко лягли в основу досліджень лінгвістів щодо цього тропу.

Поняття "концептуальної метафори" було вперше визначено американськими лінгвістами Дж. Лакоффом та М. Джонсоном. Згідно з їхніми дослідженнями, повсякденне життя повністю пронизане використанням метафор, і основа нашої концептуальної системи є виключно метафоричною. Іншими словами, метафора є продуктом щоденної людської діяльності і основним засобом нашої концептуальної системи, за допомогою якого ми розуміємо і сприймаємо один тип об'єктів у термінах об'єктів іншого типу [48].

Термін "метафора" походить від грецького слова "metaphora", що означає "переміщення" або "перенесення". Згідно з академічним тлумачним словником української мови, "метафора" - це художній засіб, який полягає в переносному вживанні слова або виразу на основі аналогії, схожості або порівняння. Також це може бути саме слово або вираз, які використовуються у такий спосіб [40]. Цей художній засіб формується на базі асоціативних понять, за яке відповідає людське пізнання. Базою для створення метафори є асоціативне мислення, що підтверджує швейцарський мовознавець Шарль Балі, який визначає метафору як порівняння, в якому розум, під впливом тенденції зближення, об'єднує абстрактне поняття і конкретний предмет в одному слові. Іншими словами, Балі пояснює ці асоціації (між конкретним і абстрактним) нечіткими і непослідовними аналогіями, які пояснюють уявлення нашого мозку про абстракції.

Іспанський філософ Хосе Ортега-і-Гассет вважав, що «від наших уявлень про свідомість залежить наша концепція світу, а вона, у свою чергу, визначає нашу мораль, нашу політику, наше мистецтво. Виходить, що вся

величезна споруда Всесвіту, сповнена життя, лежить на крихитному та легкому тільці метафори».

Лінгвіст Дональд Девідсон визначає метафору як мовну фігуру, яка належить до певної речі, відображаючи в собі іншу для риторичного ефекту. За її допомогою забезпечується визначеність двох схожих ідей. У дослідженнях Фердинанда де Соссюра зазначено, що з розвитком мовознавства термін «метафора» перейшов до сфери дослідження стилістики, де її розглядали як образну функцію.

Автор також підтверджує той факт, що метафора це індивідуальний прийом конкретного мовця [42]. В парадигмі розвитку лінгвістики, поняття метафори розширювало свої сфери вживання. Спочатку дослідження цього прийому було притаманне для дослідження поезики, риторики та мовознавства, зараз же цей термін широко розповсюджений в кінематографі, театрі, образотворчому мистецтві.

Метафора давно перестала бути лише стилістичним прийомом, але й стала символом у мистецтві. Доказом цього є існування невербальної метафори – метафори, вираженої через жест або мову тіла, полягає в передачі прихованого внутрішнього змісту «послання» [53].

Заведено вважати, що розвиток мови та культури почався з того моменту, як людина почала думати метафорично. Метафори стали одним із джерел виникнення нових значень, руйнуючи при цьому логічні назви з метою використання нових. Вона змінює приналежність певного об'єкта до відповідного класу, переносячи його значення в інший, не логічний чи протилежний. Сьогодні все частіше визнається, що метафори формують і обмежують наше розуміння світу, вписуючи його в рамки попередніх моделей пізнання .

Як зазначає Н. В. Арутюнова, сфера дослідження метафори за останні роки перемістилась з філології (поетика, риторика) до сфери пізнання мислення, свідомості та навіть розробки штучного інтелекту. Саме метафору стали вважати основою формування мислення та мовлення, таким собі

універсальним образом творення бачення світу. У літературній парадигмі метафора розглядається як результат творчого мислення людини.

Як зазначає М. Гесперо, значення метафор можуть бути невичерпними, а їх інтерпретації багатозначними. В художньому творі метафора є асоціативним образом певного найменування, а не прямою назвою певного предмета. Поетична метафора часто виражає індивідуальне світобачення свого автора, слугуючи вторинною назвою предмета [29].

1.2 Метафоричний поділ та особливості їх функціонування

Як вже було відзначено, різноманітні лінгвісти та дослідники вносять власні визначення та класифікації терміну "метафора". В залежності від підходу лінгвістів, можна виділити різні аспекти класифікації цього художнього засобу. Наприклад, за структурою метафори можна поділити на прості (які включають загальний образ однієї чи кількох ознак) та розгорнуті (що використовують декілька слів для створення єдиного образу). Щодо морфологічної структури, можна виділити дієслівні метафори (активні ознаки предмета чи явища), прикметникові (пасивні ознаки) та іменникові (з емоційно-оцінюючою функцією). Також, метафори, які стають загальноприйнятими в певний літературний період, часто вважають традиційними. Вони настільки часто використовуються в мовленні, що з часом стають клішованими, створюючи враження поетичного мовлення. Наприклад, *"eyes – stars," "early bird," "heart of gold," "weight on the shoulder," "time is money"* [41].

Семантичною класифікацією метафор, відповідно до Н. В. Арутюнової, є наступне розподіл:

1. Номінативні метафори: ґрунтуються на переосмисленні значень загальновідомих слів. Приклад: *"the leg of the table" – "ніжка столу."*;

2. Образні метафори: формуються розвитком автором фігуральних значень слова. Приклади: *"тепла атмосфера"* – *"warm atmosphere,"* *"час летить"* – *"time flies."*;

3. Когнітивні (предикативні) метафори: надають об'єкту ознаки з іншого класу предметів. Приклад: *"гострий конфлікт"* – *"acute conflict."*;

4. Генералізуючі метафори: виникають як кінцевий результат когнітивної метафори, і їхнім джерелом є логічна полісемія. Приклад: *"тверда сила волі"* – *"тверда підлога,"* *"solid willpower"* – *"solid ground."*

З історичного розвитку та становлення виділяють наступні типи метафор [54]:

1. Фіксовані метафори: Це вирази, які, завдяки частому використанню, втрачають свою метафоричність і стають сприйнятими як висловлювання з прямим значенням. За визначенням Дж. Лакоффа, такі метафори можуть вважатись "мертвими." Приклади: *"table leg,"* *"trojan horse"*

2. Образні (оригінальні) метафори: Це спонтанно виникаючі вирази та образи з непрямим значенням.

3. Концептуальні (пізнавальні) метафори: Ці метафори характеризуються перенесенням інформації з однієї концептуальної сфери знань, що містить у собі повідомлення про предмет, в іншу галузь знань.

4. Онтологічна метафора: В цьому випадку абстракції, такі як явища, практики, емоції чи переконання, представлені як щось конкретне або визначене.

В українському мовознавстві метафори виділяють за різними критеріями утворення [29]. За формою можуть бути, наприклад, *"круглий стіл"*, *"гірський хребет"*, *"мереживо гілок"*. За кольором зустрічаються *"жовта преса"*, *"золоте волосся"*, *"шоколадна шкіра"*, *"білий світ"*.

За розміщенням у просторі є, наприклад, *"крило будинку"*. Метафори за звучанням включають у себе такі вирази, як *"реве та стогне Дніпро"* чи *"шипочуть тополі"*. Щодо кількості та розміру, можна виокремити *"море"*

щастя" чи "краплю розуміння". Ступінь цінності відображають "золотий характер" чи "цвіт нації".

Функціональні метафори включають у себе такі вислови, як *"час летить", "дощ іде", "супутник (Землі)", "ніжка циркуля". Враження можуть віддавати "світла душа", "солодкі слова", "тепла зустріч". За міцністю можна виділити "залізну волю" чи "сталеві нерви".*

В залежності від функціонування метафори можуть бути різноманітними. Деякі з їх видів включають [41]:

1. Різка метафора базується на об'єднанні слів з різними значеннями, тобто на контрасті [5]:

*"Отаке ти, людське горе, отака ти, чорна хлань,
Демократіє покори і свободо німувань.
А кругом життя веселе, скільки сонця і тепла!
Ти мене даремно, леле, в світ неправди привела."*

2. Стерта метафора – загальноживані вирази, які з часом втратили свою метафоричність через надмірне використання: *ручка дверей, ніжка стола, комп'ютерна мережа.*

3. Метафора-формула – близька до стертої метафори, проте відрізняється ще більшою стереотипністю [25]:

*Гетьте, думи, ви хмари осінні!
То ж тепера весна золота!
Чи то так у жалю, в голосінні
Проминуть молодії літа*

4. Сюжетна (композиційна) метафора – та, що реалізується на рівні тексту та стосується певного художнього твору. Зазвичай в таких романах образність формується внаслідок уподібнення, тобто метафорично, наприклад, в романі Дж. Джойса *"Улісс"*.

5. Реалізована метафора – формується за рахунок буквального розуміння певних значень слів [25]:

*Сон літньої ночі колось мені снівся,
Коротка та літня нічка була,
І сон був короткий, – він хутко змінився
І зник, як на сході зоря розсвіла.*

Метафора може виконувати різні функції залежно від контексту та області використання. В науковому дискурсі вона надає акцент на предметність та об'єктивність, у поетичному - створює естетичний і емоційний вимір, а в публіцистичному - забезпечує логічність та аргументованість висловлювань. Однією з ключових функцій метафор є когнітивна, яка включає в себе обробку, оцінювання та трансформацію інформації.

Дослідниця Одинецька Л. В. класифікує когнітивну функцію метафор на наступні види: номінативно-оцінну, гіпотетичну, інструментальну та моделювальну [30]:

1. Номінативно-оцінна функція метафор ґрунтується на здатності цього художнього засобу виступати як спосіб позначення нових реалій та класифікації існуючих явищ під певні категорії;
2. Моделювальний вид когнітивної функції метафор полягає у створенні суспільно-політичної реальності шляхом метафоричної концептуалізації;
3. Інструментальна функція метафори ґрунтується на розгортанні та направленні певної думки, що безпосередньо залежить від моделювальної функції;
4. Гіпотетична функція метафори являє собою констатування нового, яке ще не було повністю усвідомлено або вивчено.

Комунікативна функція метафори виступає як важливий засіб людського мислення та передачі інформації, сприяючи налагодженню взаєморозуміння між співрозмовниками. Ця властивість метафори здатна сприяти ефективному обміну ідеями та концепціями. Комунікативна функція

поділяється на два різновиди: евфемістичний та популяризаторський. Евфемістичний різновид комунікативної функції виявляється у випадках передавання інформації, яку раніше, з різних причин, не було надано. Цей тип метафор дозволяє надавати складну або чутливу інформацію в більш лагідній та менш конфронтуючій формі. Популяризаторський різновид комунікативної функції знаходить застосування, коли складна чи важлива інформація подається в доступній і зрозумілій формі. Це допомагає полегшити сприйняття концепцій та сприяє їхньому поширенню.

Емотивний тип прагматичної функції використовується для впливу на емоційно-вольову сферу адресата та формування відповідного настрою чи відношення до конкретних подій чи понять [34].

Естетична функція метафори визначається образністю, художністю та виразністю використання слів. Вона спрямована на те, щоб надати висловлюванню артистичності та естетичності. Образна форма метафори може привертати увагу адресанта, роблячи мовлення більш насиченим змістом. Текстотвірна функція метафори відповідає за створення гармонійної цілісності та зв'язності тексту. Це включає її здатність бути мотивованою, розгорнутою, тобто поясненою і продовженою в контексті тексту. Така функція метафори допомагає утримувати єдність мовлення та надавати йому літературний вигляд [4].

1.3 Механізми формування метафор

Одним із основних методів для збагачення семантики слів та покращення їх функціональності є застосування метафор, тобто використання слів у переносному значенні. Цей процес, відомий як метафоризація мови, дозволяє слів приймати різноманітні інтерпретації.

Незважаючи на багато наукових досліджень та робіт в галузі лінгвістики, механізми метафоризації залишаються складними, оскільки пов'язані з процесами людського мислення. Метафоризація не лише замінює

слова одне на інше, але і створює новий контекст, який виникає внаслідок взаємодії різних когнітивних процесів. Питання про походження метафоричного значення залишається одним із ключових в аспекті досліджень сучасної лінгвістики [18].

У другій половині 70-х років ХХ століття в мовознавстві виникло нове розуміння процесу формування метафоризації. Дослідники, такі як М. Блек та К. Бюлер, розробили інтеракціоністську теорію метафори, в якій ключовими є два суб'єкти - допоміжний і головний. Головний суб'єкт має систему "асоціативних правил", які пов'язані з допоміжним суб'єктом. М. Блек вважає, що асиміляція метафори відбувається за допомогою формування в суб'єкта певних асоціацій, що включають загальні значення для представників однієї культури. Як приклад, дослідник приводить вислів "людина - вовк", стверджуючи, що у суб'єкта виникає комплекс думок і асоціацій щодо цього вислову, які можуть збігатись із думками іншого індивіда тієї ж культури.

М. Блек визначає низку вимог для процесу метафоризації [39]. Метафоричне міркування за М. Блеком включає два суб'єкти - головний та допоміжний. Обидва суб'єкти розглядаються як окремі системи (system of things).

Основу механізму метафоризації становить застосування поняття «асоційованих імплікацій», які застосовуються до головного суб'єкту та є спорідненими з допоміжним. Метафора імпліцитно містить ті твердження основного суб'єкта, що зазвичай притаманні допоміжному, дозволяючи виділити та класифікувати основні риси основного об'єкта та позбавляючись при цьому застарілих.

Процес метафоризації може змінювати значення певних слів, які належать до тієї ж класифікації чи групи (включаючи метафоричні перенесення). Загальних правил щодо обов'язковості зміни, утворення чи невідтворення значення не існує.

Н. Д. Арутюнова вказує, що порівняння є основним елементом механізму метафоризації. За допомогою порівняння визначаються спільні

характеристики та ознаки певних явищ, які можуть слугувати основою для створення метафор.

У своїх роботах українська дослідниця О. М. Тищенко визначає механізм метафоризації наступним чином:

1. Мовець визначає та усвідомлює об'єкт, що обговорюється, який вже має своє словесне визначення; він оцінює його, порівнює з іншими елементами та формулює новий опис;
2. Мовець може не мати прямого сприйняття явища чи об'єкта, але в його свідомості виникає образ, який вже позначений конкретним словом і допомагає у створенні нового формулювання.

Метафоризація базується на когнітивних механізмах, які є характерними для конкретної мовної спільноти. Існують два основні шляхи метафоризації: внутрішньомовна та міжмовна.

1. Внутрішньомовна метафоризація досягається розширенням семантики за допомогою внутрішньомовного порівняння;
2. Міжмовна метафоризація включає в себе розширення семантики за рахунок використання допоміжного значення з іншої мови.

Дж. Лакоф та Д. Джонсон, які приділяли увагу когнітивній теорії метафори, в своїх дослідженнях введени терміни "*сфера-джерело*" (*source domain*) та "*сфера-мета*" (*target domain*) для опису мисленнєвих процесів під час метафоризації.

Так, в їхніх дослідженнях стверджується, що механізм метафоризації ґрунтується на порівняльному аналізі між "*source domain*" (джерелом) та "*target domain*" (метою), що дає змогу вивчати вже існуючі загальні схематичні структури. Вони приходять до висновку, що метафора полягає в усвідомленні та операціях з одним концептом за допомогою іншого, наприклад, термін "*сварка*" може асоціюватися та сприйматися як концепт "війна" для представників різних лінгвокультурних груп [39].

Метафористичний процес базується не тільки на свідомості або підсвідомості людини, але ще більше на її рефлексії та накопичених знаннях.

Оскільки людина виступає центром сприйняття та відтворення, фундаментом для процесів метафоризації є принцип антропоцентризму.

При усвідомленні метафори важливо розуміти, що основні процеси її формування відбиваються в людській свідомості. Розглядати метафору означає в певній мірі відслідковувати її шлях створення. Метафора спрямована на виклик асоціацій та утворення уявлень. Світ метафори відображає світ художнього мислення. Його результат - виявлення ознак основного суб'єкта. Таким чином, здатність до метафоричного мислення є власністю саме *homo sapiens* [18].

Аналізуючи механізм метафоризації, лінгвісти виділяють два основні елементи метафори, які взаємодіють та сприяють формуванню цієї фігури мовлення. Наприклад, у метафорі «*лілія руки*» можна виділити наступні компоненти: 1) термін «*лілія*» називається метафоризованим, метафоричним, засобом уподібнення, сигніфікованим (відноситься до певного поняття) та базовою структурою; 2) термін «*рука*» визначається як те, що метафоризує, модифікатором, означуваним, денотативним та інтродуктивним.

Розвиваючись, мовний метафоричний процес збагачується новими позначеннями. Цей механізм розширення є дуже різноманітним і часто суб'єктивним, оскільки завжди пов'язаний із суб'єктивним сприйняттям творця. Узагальнено, метафоризація є механізмом взаємодії між різними сутностями та діями, результатом яких є отримання нових знань про оточуючий світ. Мовні метафори мають своєю основою асоціативні зв'язки, що виникають з культурно-побутового досвіду [32]. Мотивацією для створення таких зв'язків може служити когнітивний досвід мовця, що впливає з логіко-синтаксичних схем структурування явищ та предметів. Наприклад, термін «*очі*», який відповідає за візуальне сприйняття, часто використовується для вираження сутності людини, наприклад, у вислові «*очі – дзеркало душі*».

Відмінність мовленнєвої метафори від мовної полягає в тому, що остання використовує конотації, які є загальноприйнятими для всіх мовців.

Мотивація мовної метафори зрозуміла та прозора, оскільки визначені значення є об'єктивними. Завдяки переосмисленню властивостей процесів та явищ, мовна метафора може отримувати нові семантично-синтаксичні ознаки. Мовленнєва метафора завжди пов'язана з конкретним текстом: вона виникає та розкривається в межах його лексичних рамок. Такі конотації вважаються суб'єктивними, оскільки відображають індивідуальне бачення світу. Проте мовленнєві метафори не є довільними. Ефективність лексеми у передачі нового змісту визначається її семантичним наповненням: переосмислення повинно логічно вписуватись у смисловий контекст слова. Зрозуміліші та точніші метафори вважаються більш ефективними.

Висновки до розділу 1

Метафора – це складне багатоаспектне лінгвістичне явище, яке привертає увагу багатьох вчених як у вітчизняній, так і в зарубіжній лінгвістиці. Її коріння можна відслідкувати в античних текстах. Асоціативне мислення, яке є основою для створення метафор, є важливим аспектом людського пізнання.

Загальний консенсус у визначенні метафори полягає в її характері як фігури мови, що використовує перенесення ознак одного явища чи дії на інше, за допомогою аналогії, контрасту або порівняння. Залежно від семантичного значення, метафори можна розділити на номінативні, образні, когнітивні (предикативні) та предикативні. Вони також класифікуються за

функціональністю, виокремлюючи різку, стерту, метафору-формування, сюжетну (композиційну) та реалізовану метафори.

Метафора може виконувати різні функції в залежності від контексту та області застосування. Когнітивна функція охоплює опрацювання, оцінку та перетворення інформації і поділяється на номінативно-оцінну, моделювальну, інструментальну та гіпотетичну. Комунікативна функція виражається у способі мислення та передачі повідомлення, прагматична функція формує та спонукає до емоційного стану чи дій.

Естетична функція відображається у художньому використанні лексем, а текстотвірна функція визначає логічний зв'язок в тексті. Аналізуючи механізм творення метафори, можна зазначити, що метафоризація – це процес, який дозволяє отримувати нові знання про світ за допомогою вже відомих понять та явищ.

Розділ 2 Характеристика текстів англомовних політичних промов

2.1 Особливості мовного висловлення у політичному контексті як об'єкта лінгвістичного аналізу

У контексті лінгвістичних змін ХХ століття, які супроводжували перехід суспільства до демократичної форми управління, виникло широке поле досліджень нових явищ у мовній сфері. Один із таких явищ - політичний дискурс - став об'єктом ретельного аналізу в рамках різноманітних міждисциплінарних досліджень. Представники різних галузей, таких як політологія, філософія, психологія, семіотика і, звісно ж, лінгвістика, досліджують питання політичного дискурсу, що дозволяє краще розуміти

суспільно-політичне та культурне життя країни, її мовні особливості та національні цінності.

Термін "дискурс" вивчається у контексті дослідження політичного мовлення та виникає з латинського слова "discursus", що означає "розмова про щось", "бігання", "колообіг" [9]. Початкове значення слова з часом зазнало змін, і тепер, в перекладі з французької або англійської, "дискурс" розуміється як "розмова", "промова", "мовлення" або "виступ".

Завдячуючи дослідженням вченого З. Харріса, виникло перше визначення терміну "дискурс". Це визначення ґрунтувалося на дистрибутивному методі, в рамках якого дискурс розглядався як надфразова єдність у зв'язку з іншими мовними одиницями [35]. На початку 70-х років ХХ століття термін "дискурс" широко вживався як синонім до слова "текст". Це взаємозамінення може бути пояснене тим, що в деяких мовах не існує аналогічного терміну, еквівалентного англо-французькому "дискурсу". Важливо відзначити, що термін "текст" вживається для позначення будь-якого явища чи об'єкта дійсності, а не тільки продукту мовної діяльності.

На сучасний момент у науці не існує єдиного визначення терміну "дискурс". Наприклад, Ю. Хабермас розглядає дискурс як рефлексивну мовну комунікацію, спрямовану на досягнення взаєморозуміння через раціональне усвідомлення цінностей, правил і принципів соціального життя. Згідно з поглядом Ю. Габермаса, дискурс є рефлексивною мовною комунікацією, яка реалізується шляхом самооцінювання взаєморозуміння комунікативних процесів [20]. Т. ван Дейк визначає дискурс як складову соціокультурних взаємозв'язків, формованих через поняття комунікативного акту чи події, і виділяє його наступні рівні:

1. Буденна комунікація, яка включає в себе повсякденні діалоги, плітки, суперечки і інші щоденні взаємодії;
2. офіційний (політичний) дискурс, який охоплює мітинги, дебати, агітації, постанови і інші формальні висловлювання;
3. дискурс, який використовується у ЗМІ.

З огляду на важливу роль політики у формуванні соціального життя, розумно розглядати політичний дискурс як самостійний вид комунікації. Дослідник О. Шейгал стверджує, що поняття "політична комунікація" та "політичний дискурс" можна розглядати як ідентичні, і він виділяє наступні підходи до їх вивчення [36]:

1. Когнітивний підхід: Фокусується на вивченні свідомості учасників політичного дискурсу;
2. Дескриптивний підхід: Заснований на аналізі публічних виступів, дослідженні мовної поведінки учасників політичної комунікації, а також вивченні використаних стратегій та прийомів;
3. Критичний підхід: Полягає в критичному аналізі конкретної політичної сторони, яка може бути втратила владу чи політичну волю..

Політичний дискурс тісно взаємодіє з юридичним, особливо в контексті державного законодавства, де прийняття законів, кодексів та указів залежить від політичного контексту в країні. Він також перетинається з мас-медійним дискурсом, оскільки включає моменти спілкування з електоратом та аудиторією через ЗМІ, що діють як посередники між політиками та громадськістю. Політичний дискурс виявляється в політичних ток-шоу та новинах.

Педагогічний дискурс перетинається з політичним в аспекті політичного виховання та соціалізації, які впливають на засвоєння ключових аспектів політичної культури особистістю, яка є учасницею суспільства. Політичне навчання та виховання реалізуються через жанри педагогічного дискурсу, такі як лекції, опитування, проекти та інші.

Релігійний дискурс пов'язаний з механізмами впливу в тоталітарних суспільствах, де релігія може використовуватися для контролю та маніпуляції влади.

Побутовий дискурс перетинається з політичним, оскільки політика завжди є ключовою темою побутового спілкування.

Художній дискурс, який визначається елементами самовираження, перетинається з політичним дискурсом в певних жанрах, таких як мемуари, памфлет, трактат і інші. Це сприяє формуванню політичної свідомості громадян. Такі твори можуть закріплювати або руйнувати політичні стереотипи, сприяючи критичному усвідомленню та трактуванню минулого та проектуванню майбутнього.

Рекламний дискурс, який характеризується інформативністю, має спільні риси з політичним дискурсом через формування спонукань до дії. Політична реклама виступає ключовим елементом у цьому контексті, оскільки вона об'єднує вплив та передачу інформації. В основному, політична реклама реалізується у формі політичної агітації або пропаганди.

Науковий дискурс пов'язаний з елементами наукових досліджень, які виражаються у формі наукових статей, монографій, дисертацій або публікацій від політологів.

Н. Кондратенко, аналізуючи політичний дискурс, ідентифікує його наступні характерні риси: зухвалість, театральність, міфологічність, певна ритуальність, маніпулятивність та сакрація. Ці специфічні ознаки формують ігрову природу політичного дискурсу. Крім того, вчена виділяє різні види політичного дискурсу в залежності від різних факторів [16]:

1. За формою: усні чи писемні. Усні можуть бути діалогічними (дебати, інтерв'ю, прийоми) або монологічними (промови, офіційні заяви, виступи). Писемний дискурс може передавати повідомлення особисто чи опосередковано через ЗМІ;

2. За фактором мовця: опосередковані чи адресатно прямі. Опосередковані мають прихованого автора, в той час як адресатно прямі презентуються від імені конкретного діяча;

3. За фактором адресата: адресовані масовій аудиторії (телевізійні повідомлення) або особисто (поштове листування);

4. За полем функціонування: телевізійні, радіо, PR, журнально-газетні та рекламні дискурси;

5. За ціллю: спонукання (агітаційні плакати), мотивація (передвиборчі плани), інформація (меседжі, новини) та емоційний вираз (анекдоти, малюнки, пісні).

Головною метою політичного дискурсу є переконання конкретної аудиторії для досягнення або утримання влади. За цією метою автор може вживати різні маніпулятивні стратегії, працюючи з подіями майбутнього. Для ефективної політичної промови мовець повинен враховувати різні параметри аудиторії, такі як вік, стать, національність, соціальний стан та рівень освіти. На лексичному рівні це може виявлятися через використання жаргонізмів, привітань чи звертань на мові аудиторії, а також застосування спеціальної лексики. Грейбер у своїх дослідженнях розглядає наступні функції політичного дискурсу:

1. Розповсюдження інформації (information dissemination): поширення інформації серед аудиторії;
2. Визначення основних моментів (agenda setting): контроль за поширенням інформації та формування порядку денного;
3. Прогнозування майбутнього: базується на аналізі досвіду минулого для передбачення подій у майбутньому.

Однією з характерних рис політичного дискурсу є його тісна взаємодія та опосередкованість за допомогою засобів масової інформації (ЗМІ). Це пояснюється тим, що саме медіа виступають посередниками між політиками та їх аудиторією, взаємодіючи з формуванням думок виборців. Цей вплив може мати маніпулятивний характер, включаючи інтерпретації, відволікання або навіть пропаганду. ЗМІ виступають ключовою ланкою у взаємодії політичного дискурсу з громадськістю, формуючи сприйняття та реакції аудиторії на політичні події та промови.

Розглядаючи важливість метафори як засобу акцентування, можна припустити, що мас-медіа свідомо підкреслюють передусім негативні аспекти і явища політичного життя, з метою привернути більше уваги слухачів.

Останнім часом спостерігається глобальний вплив соціальних мереж як платформи для різноманітних політичних дискурсів [13]. З урахуванням відкритості та доступності інтернету для практично всієї аудиторії виборців політики часто використовують різні комунікаційні стратегії для взаємодії зі своїми прихильниками чи підписниками. Прикладом цього є відомі твіти президента США Дональда Трампа, які дозволили йому на той момент, як кандидату в президенти, розширити свою аудиторію та привернути увагу всього світу.

Розділ 2.2 Політична промова як засіб вираження політичної волі в рамках політичного дискурсу

Політична промова відіграє важливу роль у політичній комунікації, дозволяючи політикам впливати на свідомість своєї аудиторії, акцентуючи важливі аспекти та формуючи певний світогляд. Типовим для більшості політичних виступів є їхній виразний публіцистичний характер, в якому виявляється конкретна лінія ведення, погляди, думки, переконання, позиції та ідеї.

Феномен політичної промови сягає свого початку ще з давньогрецьких часів, коли оратори використовували силу слова для впливу на слухачів та спонукання аудиторії до певних дій. Кожен історичний період вніс свій внесок у розвиток політичної промови, але її найбільший розквіт припадає на епоху мас-медіа, які змінили функції та результативність публічного слова, роблячи його потужним інструментом для досягнення політичних цілей [33].

На сучасний момент не існує узгодженого визначення політичної промови чи політичної комунікації серед вчених. Наприклад, Р. М. Перлоф визначає політичну комунікацію як процес, під час якого застосовуються мова та символи для навмисного чи ненавмисного впливу на поведінку людей. З іншого боку, Б. Макнейер розглядає цей тип риторики як процес, головною

метою якого є обговорення політики, і вказує на те, що невербальні засоби передачі інформації є так само важливими, як і вербальні.

Українська вчена Л. Мацько визначає поняття політичної промови в рамках лінгвістичної риторики як заздалегідь підготовлений виступ із гострополітичним характером, в якому конкретно висвітлені факти та оцінки, аргументація, плани або прогнози на майбутнє [28]. Німецький лінгвіст Д. Грісвеле визначив феномен політичної промови, опираючись на класичне розуміння риторики, як комунікацію, що відбувається між оратором, який має певне повідомлення, і аудиторією, яка його сприймає [43]. Важливо відзначити, що особистість оратора, його невербальні вирази, настрій та зацікавленість аудиторії виступають ключовими елементами успішної політичної промови.

Згідно з прийнятою класифікацією, політичну промову вважають комплексним видом тексту, який, залежно від функцій, поділяється на інформативний (політичні виступи, промови), інтегрований (передвиборча програма), регулятивний (закони, Конституція) та інструментальний (плакати, бігборди, листівки) [33]. З цього погляду виділяють наступні типи політичних промов:

1. Парламентські виступи – мають за мету висвітлення "правильності - хибності" конкретного рішення в парламенті;
2. Вітальні промови – хоча мають визначену тематику, насправді спрямовані на популяризацію певних політичних цілей чи завдань;
3. Передвиборчі виступи – спрямовані на привертання максимальної кількості виборців та здобуття влади;
4. Дипломатичні промови – мають на меті створення позитивного враження на публіку, зазвичай виголошуються під час банкетів або офіційних заходів;
5. Партійні виступи – представлені під час політичних партійних подій, мітингів, демонстрацій та характеризуються висуванням або пропагандою певних ідей та планів;

б. Святкові промови – відзначаються ритуальним характером та зазвичай висловлюють пені ідеали та цінності вибраної аудиторії.

А. Чудінов розглядає політичну промову з точки зору різних критеріїв, враховуючи типологію жанру Політичної Дискурсу (ПД). Одним із ключових критеріїв є ознака суб'єкта, де головним учасником будь-якої політичної промови є сам політик. У випадку медійного типу комунікації суб'єктом може бути необов'язково представник ЗМІ, але також людина з іншої сфери, в залежності від мети промови та питань, які порушуються під час обговорення. Важливо розрізняти авторство, оскільки особа, яка передає повідомлення аудиторії, не завжди є його творцем.

Враховуючи характер, в політичній промові виділяють два основних типи адресатів: політичний представник і суб'єкт, який не має відношення до політичних інститутів [19]. Політичний представник часто виступає як адресат, особливо якщо текст промови надається самому політичному діячеві або адресований іншим представникам політичних інститутів, таким як партії, фракції або політичні групи, що приймають законодавчі ініціативи.

У другому випадку адресатом може бути глядач інавгураційного звернення або виборець, який слухає новорічне звернення президента.

Третій критерій стосується протиставлення усного та письмового мовлення. Політична промова може бути пов'язана як із письмовим (щодо породження та фіксації), так і з усним мовленням (щодо відтворення тексту). Аналізуючи монологічне та діалогічне мовлення в політичній промові, стає зрозуміло, що цей тип дискурсу пов'язаний з монологічним жанром, оскільки його реалізує конкретний оратор, який формує та підтримує свою промову. Важливо враховувати, що хоча промова викладається однією особою, вона часто редагується численними спеціалістами перед виголошенням.

Зважаючи на характер, можна виділити наступні типи адресатів у політичній промові: політичний представник та суб'єкт, який не має відношення до політичних інститутів [19]. Часто адресатом може бути сам

політичний діяч, якщо текст промови наданий йому або ж виступ адресований іншим представникам політичних інституцій. Адресатами також можуть виступати партія, фракція чи відповідна політична група, яка приймає певні законодавчі ініціативи. У другому випадку, той, хто сприймає політичну промову, є її адресатом, наприклад, глядач інавгураційного звернення чи виборець, який слухає новорічне звернення президента.

За ціллю висловлювання в політичній промові виділяють імперативні (заклик до дії), інформативні та оцінювальні жанри. Важливо зазначити, що в одній політичній промові можуть бути присутні декілька вищезазначених жанрів.

Наприклад, під час передвиборчого виступу політик може надавати певні факти про себе, інформувати публіку, оцінювати кандидатуру опонентів чи своєї команди, а також закликати підтримувати його кандидатуру. Останнім критерієм є обсяг інформації в політичному виступі, який поділяють на великий та середній. До великих жанрів зазвичай відносять політичну доповідь чи звіт.

Середні жанри містять в собі влучну, не тривалу промову, що буде спонукати до певної дії, наприклад, промова на демонстрації. Політична промова відображає тенденції розвитку не лише певного соціуму, але й визначеної мовленнєвої групи. Політичні діячі вважаються елітою та найбільш освіченими людьми нації, тому їх мовлення вважається еталоном, за яким можна визначати стандарт мови. Зміст політичного виступу повинен бути призначеним та доступним для розуміння конкретного соціуму, відповідаючи мовній компетенції головних представників етнічної групи [33].

Науковці погоджуються, що успішна політична промова визначається комплексом засобів таких наук, як психологія, риторика, мовознавство і лінгвістика. Знання основ цих наук сприятиме покращенню ефективності створення вражаючого політичного тексту, який зможе дотикати серця слухачів та мотивувати їх до певних дій.

2.3 Особливості вибору лексики під час англомовної політичної промови

Політична промова, яка є ключовим елементом політичного дискурсу, виявляє свої унікальні особливості та стандарти на різних рівнях мови, таких як граматики, стиль, синтаксис, морфологія та лексика. Деякі дослідники навіть стверджують, що лексичні особливості політичного дискурсу можуть служити підґрунтям для виділення окремої субмови політики. Типовою рисою текстів політичних промов є використання різноманітної політичної лексики. Наприклад, Н. В. Кондратенко виділяє наступні групи [17]:

1. Власне політична лексика: найменування керівних посад урядовців, органів влади, загальних політичних понять та політичних об'єднань;
2. Політично-економічна лексика: включає назви різних економічних процесів та понять;
3. Політично-юридична лексика: включає поняття законодавчих та юридичних процесів;
4. Військово-політична лексика: найменування понять військових формувань, дій та процесів;
5. Термінологічна лексика широкої семантики: включає поняття, що стосуються різних аспектів політичного життя;

Політичні промови можуть бути як усними, що характеризуються швидким контактом між оратором та аудиторією, так і письмовими, з високим рівнем ефективності завдяки обдуманій концепції повідомлення. Письмові форми включають звіти, політичні звернення, резолюції та постанови, тоді як усні форми охоплюють звернення, промови, дебати та доповіді.

Так, політичні промови можуть існувати у двох формах: усній та письмовій. Кожна з цих форм має свої характеристики та переваги. Усна форма характеризується прямим контактом між оратором та аудиторією. Це дозволяє ораторові встановити емоційний зв'язок з слухачами,

використовуючи невербальні елементи, такі як жести, міміка, темп мовлення та інші аспекти виконавського мистецтва. Усна форма також дозволяє миттєву відгуку та адаптацію до реакції аудиторії. Письмова форма включає текстові матеріали, такі як звіти, політичні звернення, резолюції чи постанови. Ця форма надає можливість обдуманого структурування повідомлення та висловити ідеї. Письмова форма може бути особливо важливою для точного висловлення концепції меседжу та збереження її для майбутнього використання чи архівування. Обидві форми можуть використовуватися політиками в залежності від контексту та завдань. Усні промови можуть бути ефективними під час публічних виступів, дебатів чи масових подій, тоді як письмові матеріали можуть використовуватися для документування та комунікації більш широкого аудиторійного кола.

Так, у англійському політичному дискурсі виявляється тенденція до численних запозичень з французької та латинської мов. Це може бути пов'язано з історичними обставинами та впливом культурних та соціальних чинників. На початку історії англійської політичної мови, особливо в середньовіччі, французька мова була важливою мовою для англійської аристократії та еліти. Багато термінів, пов'язаних з політикою, правом та управлінням, були запозичені з французької мови. Це стало результатом норманського завоювання Англії у 1066 році, коли французькі нормани стали визначальними чинниками в англійському суспільстві. Деякі приклади французьких запозичень у політичному дискурсі: *government* (у французькій: *gouvernement*) *court* (у французькій: *cour*) *justice* (у французькій: *justice*) *parliament* (у французькій: *parlement*) *state* (у французькій: *état*) *army* (у французькій: *armée*) Ці запозичення дали англійській політичній мові розмаїття термінів із французької лексики та сприяли розвитку та удосконаленню політичного дискурсу в англійському світі.

Насамперед, політична промова націлена на переконання та вплив на аудиторію під час висловлювання. Це визначається важливістю досягнення основної мети, що може бути пояснено декількома особливостями. Наприклад,

політичні промови відзначаються використанням простих та зрозумілих конструкцій, спрямованих на широку аудиторію [47]:

They were words that would come to define Pope John Paul II. Words that would change the world (Joe Biden, 2022). Putin has the gall to say he's "de-Nazifying" Ukraine. It's a lie. It's just cynical. He knows that. And it's also obscene (Joe Biden, 2022).

Так, використання значної кількості емоційно-забарвленої лексики в тексті політичної промови є ефективним засобом для підкреслення ключових моментів та посилення зацікавленості аудиторії до обговорюваної теми. Емоційно насичені слова допомагають передати відчуття, ставлення та глибину переживань оратора:

Putin has the gall to say he's "de-Nazifying" Ukraine. It's a lie. It's just cynical. He knows that. And it's also obscene (Joe Biden, 2022).

Так, в англomовному політичному дискурсі часто використовуються мовленнєві прийоми, такі як лексичний повтор і паралельні конструкції, щоб підкреслити певні елементи тексту та здійснювати вплив на слухачів. Ці прийоми мають кілька функцій:

...thank you for that incredible mandate

***the biggest** Conservative majority since 1987*

***the biggest** share of the vote since 1979 (Boris Johnson, 2022).*

Так, використання цифр, статистичних даних та скорочень у політичних промовах може впливати на слухачів і мати психологічний ефект. Ось кілька причин, чому цей прийом ефективний:

Today's fighting in Kyiv and Mariupol and Kharkiv are the latest battle in a long struggle: Hungary, 1956; Poland, 1956 then again 1981; Czechoslovakia, 1968 (Joe Biden, 2022).

Так, використання займенників "we" та "our" у політичних промовах є поширеним прийомом, спрямованим на залучення аудиторії та вираження спільності чи спільної відповідальності. Ось кілька причин, чому політики використовують цей прийом [47]:

...and let me say now to the people of Ukraine that I know that we in the UK will continue to back your fight for freedom for as long as it takes.

...our police, our emergency services and of course our NHS who at a critical moment helped to extend my own period in office (Boris Johnson, 2022).

Також в англійських текстах політичних промов прослідковується значна кількість спонукальних речень із конструкцією “let me”:

...and let me say now to the people of Ukraine that I know that we in the UK will continue to back your fight for freedom for as long as it takes (Boris Johnson, 2022).

Значна кількість емоційно-зabarвленої лексики в тексті політичної промови дає змогу підкреслити основні моменти та підсилити зацікавленість аудиторії до теми виступу. У виступах політичних діячів прослідковується часте використання лексичного повтору, паралельних конструкцій, яка підкреслює певні елементи в тексті. Використання подібних мовленнєвих прийомів в англійському політичному дискурсі підтримує процес політичної маніпуляції, а також допомагає виокремити основні елементи для реципієнтів.

Використання цифр, статистичних даних чи скорочень допомагає підтвердити правдивість поданої інформації. Такий прийом має психологічний вплив на слухачів, адже викликає почуття довіри та дає алузію того, що мовець й справді розуміється на предметі розмови. Намагаючись звернути увагу на приналежність політика до народу, мовці часто використовують займенник we та our.

У промовах політиків прослідковується часте використання виразів відомих людей чи цитат з посиланнями. У своїх інавгураційних зверненнях Президенти Америки завжди згадують Декларацію незалежності США, як фундаментальний документ не тільки для всіх громадян країни, а також особисто для політика. В останні роки можна прослідкувати тенденцію все більшого залучення фамільярної лексики в промовах політичних діячів. Це пояснюється бажанням політиків бути ближчим до народу, показати, що вони – невід’ємна частина тієї аудиторії, до якої звертаються.

Аналізуючи особливості політичних промов, важливо брати до уваги прагматичний аспект мовлення, як специфічний зв'язок між адресантом та реципієнтами. Подібна взаємодія може формуватись під впливом прихованої інтенції – наміру, який передбачає досягнення певної комунікативної мети. Часто прихована інтенція слугує створенню певного емоційного стану аудиторії чи формуванню певного настрою для отримання прихильності відповідної групи людей [6].

2.4 Роль метафори в політичному мовленні

Метафоричне використання лексичних одиниць у політичних текстах визначається особливостями комунікативних стратегій політичного дискурсу. Це також свідчить про високий культурний рівень та ерудицію мовця. Метафора виступає одним з ключових художніх засобів, що сприяє створенню алегоричності та емоційного забарвлення у промовах політичних лідерів. У політичних промовах метафора виконує роль сугестивного засобу, який підсвідомо впливає на аудиторію, наводячи певний емоційний настрій та сприяючи переконанню слухачів.

Оскільки головною метою політичної промови є викликання певних емоцій та формування конкретного ставлення до висловлюваних ідей, метафора стає невід'ємною частиною цього процесу [6]. Механізм метафоризації, будучи складним та багатогранним, не має єдиної класифікації.

Аналізуючи сучасний англomовний політичний дискурс, можна прийти до висновку, що у текстах політичних діячів переважають статистичні, або так звані "мертві" метафори. Основною функцією подібних тропів є відтворення реалій політичних процесів, явищ чи предметів: *“economic ills, doors of democracy, face of the nation, soul of the country, paper candidate, walls between the countries, economic climate, attack the problem, reluctance for conflict, stay strong keep fighting”*.

В залежності від контексту витерті метафори можуть втрачати або набувати нових семантичних відтінків. Навіть фіксовані метафори, які з часом набули штампованих значень, можуть активно використовуватись в політичному дискурсі громадських діячів. Наприклад, для надання емоційного забарвлення у політичних текстах часто використовуються повтори, виражені метафорою:

“And a definition of a sustainable cease-fire is that Hamas stops firing rockets into Israel. And there will not be a sustainable cease-fire if they continue firing rockets.” (George W. Bush, 2009).

Політичні діячі часто вдаються до різких та запам'ятовуваних заяв, підсилюючи образність та маніпулюючи подіями за допомогою метафор. Наприклад, коли Рональд Рейган назвав Радянський Союз "імперією зла", він висловив чіткий сигнал, що Америка готується висунути моральний виклик СРСР, виграти психологічну та інформаційну війни та делегітимізувати противника:

“to ignore the facts of history and the aggressive impulses of an evil empire, to simply call the arms race a giant misunderstanding and thereby remove yourself from the struggle between right and wrong and good and evil” (Ronald Reagan, 1983).

Сучасні науковці розглядають два основні підходи до категорій метафор в політичних текстах сучасної публіцистики. Перший аспект пов'язаний із необхідністю вербальної категоризації нових значень, що призводить до концептуальної метафори. Другий погляд базується на вторинній номінації відрізків дійсності і може охоплювати весь спектр політичних реалій [50].

Висновки до розділу 2

Поняття політичного мовлення виникає з аналізу терміну "дискурс", що було предметом досліджень багатьох науковців. Політичний дискурс представляє собою комплекс мовних комунікацій, що використовуються в політичних дискусіях, а також правила публічної поведінки, які формуються відповідно до традицій та знань. Його особливістю є можливість перетинатися з іншими видами дискурсів, такими як мас-медійний, юридичний, педагогічний, релігійний, побутовий, художній, рекламний, науковий та інші.

Використання політичного дискурсу політичними діячами допомагає формувати їхній імідж, лінію поведінки та залучати відповідну аудиторію. Головною метою політичного дискурсу є переконання аудиторії для досягнення чи утримання влади. Мовець може використовувати різні маніпулятивні стратегії, включаючи звертання до досвіду минулого чи маневрування подіями майбутнього.

Невід'ємною складовою будь-якої політичної комунікації є політична промова, яка дозволяє громадським діячам впливати на свідомість слухачів, виділяючи важливі моменти та реалії. Гостра публіцистичність політичних виступів формується через конкретні погляди, думки, переконання, позиції та ідеї мовця.

Лексичні особливості англomовних текстів політичних промов включають використання емоційно-забарвленої лексики, переважання неускладнених спонукальних конструкцій, лексичний повтор, використання цифр та статистичних даних, цитат, стилістичних прийомів образності, а також домінування займенників "we" та "our".

Розділ 3 Аспекти та методи перекладу політичних висловлень з англійської мови на українську

3.1 Особливості перекладу метафор у політичних промовах з англійської на українську

Мова вважається одним з найпотужніших засобів впливу на людське мислення. У зв'язку з тим, що метафора відображає культурно-мовний контекст вихідної мови, переклад цього тропу може бути викликаний певними труднощами, навіть для фахівця. Важливо усвідомлювати, що вихідний текст завжди матиме більше функціональності метафори, ніж цільовий. При цьому сприйняття тропу в основному відбувається через когнітивний контекст цільового тексту, який перекладач реалізує через експлікацію семантики метафори. Складність перекладу метафор у політичному дискурсі визначається унікальністю та оригінальністю мовного стилю автора та можливими відмінностями у метафоричних системах двох мов. При цьому ключовим фактором для адекватності перекладу є розуміння когнітивного компонента дискурсу мовця [2].

Скрильник С. В. виділяє кілька підходів до перекладу метафор [38]:

1. Неперекладність метафор, що базується на переконанні у неможливості повністю передати метафори через мовний переклад;
2. використання буквального перекладу метафор, яке ґрунтується на наявності спільних метафоричних полів для різних культурно-мовних груп;
3. підхід, який комбінує обидва попередні, виділяючи специфічне та загальне для контактуючих культурних груп з метою отримання «загального».

Так, лінгвіст Г. Турі розробив власну класифікацію способів перекладу метафор, об'єднавши раніше вивчені підходи. Згідно з його аналізом, переклад метафор можна розділити на наступні групи:

1. Буквальний переклад (метафоризація): пошук прямого відповідника метафори в цільовому тексті, збереження образності;
2. Використання іншої еквівалентної метафори (ре-метафоризація): заміна головної лексики метафори новою, але еквівалентною;

3. Описовий переклад метафори (де-метафоризація): використання перефразування для передачі сенсу метафори без збереження образності;
4. Вилучення метафори з тексту (вилучення): використання неметафоричного виразу через неможливість знайти еквівалент метафори.

Відповідно до досліджень П. Ньюмарка запропоновано наступну класифікацію метафор:

1. Калькування (буквальний переклад): збереження образу у мові перекладу;
2. Заміна явища чи поняття близьким за значенням у мові перекладу;
3. Використання образного порівняння з можливою зміною емоційного наповнення;
4. Образне порівняння з тлумаченням значення;
5. Описовий переклад метафори;
6. Опущення метафори;
7. Уточнення значення метафори з метою підсилити образ.

Ці підходи надають перекладачеві різноманітні стратегії для вибору оптимального способу передачі метафоричних виразів в іншій мові.

В промові американського президента Рейгана, виголошеній під час його вступу на посаду в період економічних труднощів у країні, він акцентує увагу на серйозних економічних проблемах, представляючи інфляцію як фізичну хворобу, що шкодить нації: *“The economic ills we suffer have come upon us over several decades.”* – «Економічні негаразди, які сьогодні нас спіткали, переслідують нас протягом кількох десятиліть». Такий приклад є ілюстрацією заміни поняття, близького за значенням, у процесі перекладу, де інфляція в українському перекладі розглядається як серйозна економічна хвороба, яка триває протягом десятиліть:

У своїй промові Рейган висловлює думку про те, що нація має здатність мріяти. Президент використовує концепт "людина-нація", що є типовим прикладом політичної метафори. Перекладаючи подібний вислів українською мовою, важливо зберегти виділений образ у мові перекладу: *"It is time for us to realize that we are too great a nation to limit ourselves to small dreams"* – «Нам час усвідомити, що ми надто велика нація, щоб обмежуватися маленькими мріями».

Яскравим прикладом калькування та опущення метафори є переклад фрази Буша: *"It is to make kinder the face of the nation and gentler the face of the world"* – *"Щоб зробити обличчя нації та світу добрішим і ніжнішим."* Метафоричне значення президента вказує на те, що нація має людське тіло з обличчям, яке відображає емоції та вирази Америки. У перекладі було опущено частину метафоричної фрази з метою уникнення тавтології *"face of the nation"*.

Прикладом перекладу образного порівняння можна вважати фразу Біла Клінтона: *"We must provide for our nation the way a family provides for its children"* – *"Ми повинні забезпечувати нашу націю так, як сім'я забезпечує своїх дітей"*. Інший приклад образного порівняння зі зміною емоційного наповнення: *"It may as well have been a deadly bacteria, so much has it hurt the body, the soul of our country"* – *"Це також могла б бути смертельна бактерія, яка так сильно завдала шкоди тілу, душі нашої країни"*.

3.2 Використання перекладацьких трансформацій у перекладі метафор у політичних промовах

Лексичні особливості політичних промов, висловлені англійською мовою, мають кілька аспектів, які можуть створити труднощі для перекладу. Один із ефективних методів досягнення точності та адекватності перекладу - це використання перекладацьких трансформацій.

Згідно з класифікацією О. Швейцера, перекладацькі трансформації можна поділити на кілька рівнів [26]:

1. Трансформації референціального рівня: Цей рівень включає антонімічний переклад, конкретизацію, генералізацію, заміну реалій, синекдохічну, метонімічну, метафоричну, конверсивну та комбіновані трансформації.

2. Трансформації прагматичного рівня: Сюди можна віднести заміну реалій або алюзій їх аналогом, компенсації або заміну стилістичних засобів.

3. Трансформації компонентного рівня семантичної еквівалентності: Включають заміну морфологічних, синтаксичних, граматичних, фразеологічних та лексичних засобів на еквівалентні.

4. Трансформації стилістичного рівня: Тут можна виділити компресію (семантичне стягнення) та розширення.

За словами українського науковця С. Є. Максимова, мета перекладу полягає в максимально точному відтворенні тексту перекладу, а для досягнення цієї мети необхідно використовувати відповідні перекладацькі трансформації.

Калькування - це прийом перекладу лексичних одиниць шляхом запозичення елементів словосполучення в цільову мову. Використання калькування обумовлене паралелізмом лексико-синтаксичних структур у вихідній та цільовій мовах.

Цей прийом часто вживається при перекладі метафор у політичному дискурсі англійської мови. Наприклад: "...*that pits red against blue, rural versus*

urban, conservative versus liberal.” - “...яка протиставляє червоних і синіх, селян і городян, консерваторів і лібералів.”;

“...*America's faith in freedom and democracy was a rock in a raging sea.*” – “...*віра Америки у свободу і демократію була скелею у бурхливому морі.*”

Конкретизація – це тип лексико-семантичної трансформації, що полягає у зміні лексеми вихідної мови на слова чи словосполучення з більш вузьким семантичним значенням у цільовій мові. Ця трансформація є однією з найбільш поширених серед лексичних, оскільки копіює структуру вихідної лексеми, уточнюючи визначене значення. Наприклад: “*We build this nation to serve its people.*” – “*Ми будуємо цю державу, щоб служити її народу.*” (Lyndon B. Johnson) У цьому реченні абстрактну лексичну одиницю “*nation*” замінюємо на більш конкретну “*держава*”.

Модуляція, або логічний розвиток, - це тип лексико-семантичної трансформації, що полягає в логічному виведенні певних частин перекладу у цільовій мові. Цей прийом вимагає усвідомлення причинно-наслідкових процесів тексту перекладу.

Типовим прикладом модуляції є речення “...*climate action and the economy really go hand in hand.*” Для більш точного передання змісту ми пропонуємо логічне виведення значення лексеми “*climate action and the economy*” на “*боротьба зі зміною клімату та економічні показники дійсно йдуть пліч-о-пліч*” (Justin Trudeau).

Грамматичні заміни - це вид граматичної трансформації, при якій граматична одиниця в вихідній мові перетворюється на одиницю цільової мови зі зміненним граматичним наповненням. Трансформація стосується зміни граматичної структури різних рівнів мови: словоформи, членів речення, лексем чи частин мови. Наприклад, “*If my name ever goes down into history it will be for this act and my whole soul is in it*” – “*Якщо колись моє ім'я знайде своє місце в історії, то лише завдяки цьому вчинку, у який я вклав всі свої почуття та душу.*” (Abraham Lincoln).

Членування речення - це тип трансформації, при якому синтаксична структура речення в оригіналі змінюється на дві чи більше предикативні структури в цільовій мові. Зазначений тип трансформації використовується з метою легшого сприйняття складнопідрядного речення у цільовій мові. Наприклад, *“It is time for action—strong, forward-looking action on the pending education bills to help bring the light of learning to every home and hamlet in America—strong, forward-looking action on youth employment opportunity...”* - *“Прийшов час для конкретних та перспективних заходів щодо очікуваних законопроектів у сфері освіти, які сприятимуть розповсюдженню можливостей навчання в кожен куточок Америки. Тепер настав час для рішучих та передбачуваних кроків у напрямку створення можливостей зайнятості для молоді...”*.

Висновки до розділу 3

У розділі докладно розглянуті два ключові аспекти: особливості перекладу метафор та використання перекладацьких трансформацій у цьому контексті. У розгляді особливостей перекладу метафор в політичних промовах відзначено важливість культурно-мовного контексту, оскільки метафори відтілюють специфіку культури вихідної мови. Автор наголосив на труднощах перекладу через унікальність стилістики та можливі розбіжності в метафоричних системах мов.

Виокремлено підходи до перекладу метафор, включаючи неперекладність, буквальный переклад та комбіновані підходи. У другому підрозділі обговорено використання перекладацьких трансформацій при перекладі метафор у політичних промовах. Проведено аналіз різних рівнів трансформацій, таких як референціальний, прагматичний, компонентний та стилістичний. Розглянуті приклади конкретних трансформацій, таких як калькування, конкретизація, модуляція та інші. Загальний висновок полягає в тому, що переклад політичних висловлень, особливо їхніх метафор, вимагає

від перекладача врахування не лише мовних, а й культурних особливостей для забезпечення точності та адекватності перекладу.

У сучасному світі, де політичні висловлення грають важливу роль у формуванні громадської думки та впливі на суспільство, переклад політичних промов відіграє ключову роль у забезпеченні міжнаціонального спілкування. Особливості перекладу метафор у цьому контексті розкривають глибину мовного та культурного взаєморозуміння.

Перекладацькі трансформації, зокрема калькування, конкретизація та модуляція, надають перекладачеві інструменти для передачі не лише буквального значення, але й врахування контексту та вираження емоційно-стилістичних аспектів оригіналу. Перекладач повинен вміло використовувати ці трансформації, адаптуючи мовний вираз до особливостей цільової аудиторії.

Отже, переклад політичних висловлень вимагає високого рівня мовних та культурних компетенцій від перекладача. Послідовне застосування перекладацьких трансформацій, врахування контексту та унікальності метафор дозволяють створити адекватний та ефективний переклад політичних промов.

Розділ 4 Методика викладання як наука в сучасній міждисциплінарній парадигмі

4.1 Підходи до вивчення іноземних мов з використанням новітніх технологій: компаративна характеристика шкільної та університетської системи навчання

Розвиток освітньої діяльності в сучасній Україні має за мету досягнення стандартів Європейського Союзу як у відношенні персоналу, так і за технічно-матеріальною складовою. На наш погляд, зменшення часу на заняття в університеті буде відповідним, оскільки це дозволить виділити більше часу для самостійної підготовки та удосконалення знань студентів. У школі продовжує діяти система уроків тривалістю 45 хвилин. В деяких ЗОШ встановлено систему уроків, що тривають 90 хвилин. З одного боку, це готує школяра до майбутніх пар в університеті, а з іншого – може викликати виснаження та втому.

Не менш важливою є психологічна складова освіти. Діти різних вікових категорій по-різному реагують на навчальні ситуації. Для вчителя або викладача важливо під час педагогічного супроводу особистості під час періоду дорослішання користуватися принципом співпраці і взаємодії з

дорослою особою та дитиною під час інтерактивного діалогу. Орієнтація на правильний розвиток учня або студента є основними завданнями психологічної служби освіти, включаючи:

1. Принцип індивідуального підходу до кожної особистості, що ґрунтується на розумінні та визнанні кожної людини як індивідуума, незалежно від віку;
2. Принцип професійної взаємодії та співпраці вчителя з оточуючими його людьми (у навчальному процесі з батьками, іншими педагогами, дорослими, що мають відносини з дитиною);
3. Побудова систематичності: цілісність і взаємодоповнюваність педагогічних та психологічних методів під час педагогічного супроводу дитини в закладах освіти;
4. Принцип впливу: застосування методів і прийомів впливу на поведінку людини, що потребують спеціальних умінь та навичок від того, хто їх використовує (у педагогічному процесі з боку вчителя чи викладача) [46, с.162].

Слід відзначити, що у людей різного віку існують відмінності у мотивації, поставлених цілях і можливостях. Порівнюючи школяра із студентом, можна відзначити, що студент – майже сформована особистість, яка свідомо визначає свої цілі, розуміє власні можливості і працює над своїм майбутнім. Школяр – особистість, яка ще формується і може бути коригована вчителем. Функції шкільного вчителя та викладача в університеті мають деякі відмінності. Шкільний вчитель більше орієнтований на формування світогляду школяра через призму власного предмету.

Вчитель англійської мови розвиває учня, формує певні якості і прививає цінності. За визначенням Пассова Ю.І., освіта включає кілька аспектів:

1. Розвиваючий;
2. Виховний;
3. Пізнавальний;
4. Навчальний.

Учень чи студент повинні вміти "знати", "вміти", "творити" і "бажати". Ці завдання повинні бути передбачені для учнів, і вчителі повинні спрямовувати їх на досягнення цих цілей. Серед видів діяльності вчителя можна виділити пізнавальну, контролюючу, мотиваційну, комунікативну, організаційну, адаптаційну та проєктувальну.

З врахуванням вищезазначеного, слід зазначити, що педагогічний процес у старших курсах та в школі відрізняється різною складністю і специфікою подачі матеріалу. Студенти, завдяки своїм навичкам та здатностям, можуть активно взаємодіяти з викладачем, а навіть вносити власні пропозиції та коригувати хід занять. В школі ж школярі виконують завдання згідно із вказівками вчителя та виконують роботу у визначеному напрямку. Щодо комунікативної та контролюючої складових, для шкільного вчителя вони можуть бути гострішими, оскільки він працює з дітьми, які потребують більшого контролю та налагодження взаєморозуміння через врахування їхнього віку та особливостей психології.

Варто зауважити, що атмосфера в навчальному закладі значущо впливає на ефективність педагогічного процесу. Місце праці вчителя, його колектив та інші аспекти визначають загальний тон у навчальному закладі, формуючи позитивне чи негативне середовище для навчання та взаємодії між учнями та педагогами. Отже, забезпечення якісної освіти вимагає врахування різних аспектів, від оптимізації часу та вивчення стандартів до управління психологічними аспектами навчального процесу.

Розділ 4.2 Комплекс вправ на розвиток перекладацьких здібностей

Назва вправи 1: «Політичний глосарій» Ціль вправи: Розвиток навичок перекладу політичних термінів та виразів.

Хід вправи:

1. Підготовка матеріалу: Спільно зі студентами складіть список політичних термінів та виразів, які часто зустрічаються в текстах.

2. Забезпечте кожен термін або вираз коротким визначенням чи поясненням.

3. Робота в групах: Розділіть студентів на групи. Кожній групі випадковим чином обирайте один термін чи вираз зі списку. Завдання для груп: Кожна група має завдання перекласти обраний термін чи вираз з мови джерела на цільову мову, враховуючи політичний контекст.

4. Презентація та обговорення: Кожна група повинна представити свій переклад та аргументувати вибір конкретного перекладу.

5. Здійсніть обговорення та порівняння різних варіантів перекладу.

6. Аналіз результатів: Обговоріть труднощі, з якими студенти стикалися під час перекладу. Виділіть ключові аспекти, які слід враховувати при перекладі політичних текстів.

Ця вправа дозволить студентам не лише попрактикуватися в перекладі політичних термінів, але й розвивати аналітичні та аргументаційні навички у контексті перекладацького процесу.

Назва вправи 2: «Аналіз політичного інтерв'ю» Ціль вправи: Розвиток навичок аудіювання та перекладу політичних інтерв'ю.

Хід вправи:

1. Вибір інтерв'ю: Оберіть аудіо- або відеозапис політичного інтерв'ю. Рекомендовано вибирати матеріали з актуальними політичними подіями.

2. Слухання та розуміння: Студенти слухають або дивляться інтерв'ю, фіксуючи ключові політичні терміни та висловлювання.

3. Переклад: Після слухання студентам дається завдання перекласти вибрані уривки інтерв'ю на цільову мову.

4. Порівняння та обговорення: Порівняйте переклади у групі або класі. Обговоріть варіативність перекладу та можливі альтернативи.

5. Критичний аналіз: Спільно обговоріть, які виклики виникли при перекладі політичного інтерв'ю.

6. Зверніть увагу на специфіку виразів та використання мовленнєвих засобів у політичному контексті.

7. Додаткове завдання: Запропонуйте студентам висловити свою точку зору на обрану політичну тему, використовуючи нові терміни та висловлювання, які вони вивчили під час вправи.

Ця вправа спрямована на розвиток не лише перекладацьких навичок, а й розширення лексики та розуміння специфіки політичного мовлення.

Назва вправи 3: «Політичні дебати: Перекладач в ролі переговорника»
Ціль вправи: Вдосконалення навичок усного перекладу та робота з політичною лексикою.

Хід вправи:

1. Обрання політичного виступу: Оберіть короткий політичний виступ чи промову на актуальну тему. Можна взяти з відомих політичних дебатів.

2. Розподіл ролей: Студентам роздаються ролі: одні виступають як політики, інші – як професійні перекладачі.

3. Підготовка до дебатів: Політики готують свої виступи, використовуючи важливі політичні терміни та висловлювання. Перекладачі отримують завдання підготувати усні переклади виступів на іншу мову.

4. Проведення дебатів: Проведіть дебати, де політики виступають мовою оригіналу, а перекладачі забезпечують усні переклади для аудиторії, яка розуміє тільки цільову мову.

5. Обговорення та аналіз: Після дебатів обговоріть важливі моменти та труднощі усного перекладу політичних виступів.

6. Аналізуйте, як перекладачі впоралися з важкими термінами та виразами.

7. Рефлексія: Спільно обговоріть, які навички були важливими для успішного перекладу політичного контенту.

Ця вправа спрямована на розвиток усних перекладацьких навичок, а також на вміння працювати зі складною політичною лексикою в реальному часі.

Назва вправи 4: «Аналіз Політичних Текстів: Контекстуальний Переклад» Ціль вправи: Розвиток навичок контекстуального перекладу політичних текстів та збагачення лексичного запасу.

Хід вправи:

1. Вибір політичних текстів: Виберіть короткі політичні тексти з різних жанрів, такі як інтерв'ю, статті, промови.

2. Розподіл завдань: Студентам надається політичний текст, а також його переклад на іншу мову. Однак, перекладачам необхідно враховувати контекст та зміст тексту.

3. Вибір контексту: Кожен перекладач вибирає специфічний контекст або ситуацію для перекладу тексту, змінюючи або адаптуючи його відповідно до нового контексту.

4. Обговорення результатів: Студенти обмінюються своїми перекладами та порівнюють, які аспекти контексту вони врахували, щоб забезпечити точний і адекватний переклад.

5. Групова дискусія: Розділіть студентів на групи та дайте їм завдання обговорити, як зміна контексту впливає на сприйняття тексту та як це може впливати на переклад.

6. Підсумок: Заключне обговорення: студенти діляться своїми враженнями, висновками та навичками, які були важливі під час виконання завдання.

Ця вправа сприяє розвитку навичок перекладу в контексті, розумінню важливості контексту у політичних текстах та роботі зі словниковим запасом в специфічних областях.

Назва вправи 5: «Аналіз Різноманітності Перекладів у Політичному Дискурсі» Ціль вправи: Розвиток критичного мислення та аналітичних навичок перекладачів політичних текстів.

Хід вправи:

1. Вибір політичного тексту: Оберіть політичний текст, який має різні переклади на мову, на яку навчаються студенти.
2. Розподіл завдань: Студентам надаються різні версії перекладу тексту, які були виконані різними перекладачами чи перекладацькими бюро.
3. Аналіз різниць: Студенти аналізують різниці між перекладами, звертаючи увагу на вибір слів, відтінки значень та загальний стиль перекладу.
4. Ідентифікація варіативності: Студенти визначають, в чому полягає варіативність у різних перекладах та як це впливає на сприйняття тексту.
5. Створення свого перекладу: Кожен студент створює власний переклад даного політичного тексту, враховуючи аналіз різниць. Порівняння результатів: Студенти порівнюють свої переклади та обговорюють, як вони врахували варіативність та долучили власний підхід.
6. Дискусія та рефлексія: Групова дискусія щодо важливості варіативності в перекладацькій діяльності та як це може впливати на сприйняття політичних текстів.

Ця вправа сприяє розвитку навичок порівняльного аналізу та свідомого вибору в перекладі, а також навчає розумінню варіативності в перекладацькій практиці.

Назва вправи 6: «Політичний Мовний Лабіринт» Ціль вправи: Розвиток навичок перекладу політичних термінів та висловлювань.

Хід вправи:

1. Вибір політичного тексту: Виберіть короткий політичний текст, який має в собі складні терміни та концепції.
2. Створення словника термінів: Студентам дається завдання створити словник термінів, які часто зустрічаються в політичних текстах.

3. Подання визначень: Кожен студент подає визначення обраних термінів у контексті політичного тексту.

4. Переклад та його аргументація: Студенти перекладають ці терміни на мову, на яку навчаються, і аргументують свій вибір перекладу.

5. Обговорення вибору термінів: Групове обговорення вибору перекладів та пояснення, чому студенти обрали саме такі варіанти.

6. Корекція та обговорення: За потреби студенти коригують свої переклади, враховуючи обговорення в групі.

7. Створення політичного висловлювання: На основі зрозумілих та вивчених термінів, студенти створюють власне коротке політичне висловлювання.

8. Презентація та обговорення: Кожен студент презентує своє політичне висловлювання, а група обговорює точки зору та можливі альтернативи.

Ця вправа спрямована на розвиток лексичних навичок, навичок перекладу термінів та здатності створювати політичні висловлювання.

Назва вправи: «Політичні дебати: Мовний переклад» Ціль вправи: Розвиток навичок перекладу та використання політичної лексики у контексті дебатів. Хід вправи:

1. Вибір політичних дебатів: Оберіть текст політичного дебату або обміну політичними думками.

2. Розподіл ролей: Студентам роздаються ролі учасників дебатів. Кожен отримує свою роль і текст, який відповідає цій ролі.

3. Читання та аналіз тексту: Студенти читають текст та аналізують його відповідно до своєї ролі.

4. Переклад: Кожен студент перекладає свій текст, враховуючи не тільки лексичні аспекти, а й стилістику та інтонацію.

5. Підготовка до дебатів: Студенти готують короткі виступи на основі перекладу тексту.

6. Виступи повинні відображати точку зору та аргументи кожного учасника дебатів. Дебати: Студенти виконують свої ролі та учаться в дебатах, використовуючи перекладений текст.

7. Обговорення перекладу: Після дебатів проводиться обговорення перекладу, де студенти висловлюють свої враження та аргументи на користь обраного перекладу.

8. Рефлексія: Студенти рефлексують над власним перекладом, визначаючи сильні та слабкі сторони своїх виступів.

Ця вправа сприяє розвитку навичок перекладу, аналізу політичних текстів та виступу у дебатах, розширюючи лексичний запас і політичну термінологію.

Висновки до розділу 4

В сучасній педагогічній сфері важливо впроваджувати західні підходи до роботи з учнями та студентами, оскільки це сприятиме наближенню до західної цивілізації як з морального, так і з наукового погляду. Західні педагогічні практики ставлять студента в центр, як самостійну особистість, що працює автономно, і викладач служить лише постачальником базових знань у вивченні обраної студентом галузі.

Викладач і вчитель повинні виступати як мотиватори для учнів, спрямовуючи їх на правильний шлях. Ключовим у цьому контексті є любов вчителя до своєї професії та високий рівень мотивації виховувати у молоді здорові цінності та бажання досягти успіху. Ефективний підхід полягає в індивідуальному взаємодії з учнями.

Важливо, щоб вчитель визначав індивідуальні особливості учнів, їхні психотипи, схильності до вивчення мови, загальні навички та здатність засвоювати інформацію. З урахуванням цих аспектів вчитель може підбирати навчальний матеріал та пристосовувати його до потреб учнів. За результатами аналізу навчальної аудиторії вчителю важливо визначити, який підхід до учнів буде найбільш ефективним, і надавати відповідний навчальний матеріал.

Можемо зауважити, що ступінь самостійності вищий у студентів порівняно з учнями, оскільки вони свідомо вибирають спеціальність та розуміють відповідальність за свій вибір. У школярів є більша можливість впливати на їхні бажання навчатися певному матеріалу. Результативність роботи студентів є показником рівня їхньої особистої мотивації та вміння мотивувати викладача. Студент є більш самостійною особистістю, тому важливо для викладача зосереджуватися на виборі найбільш підходящого матеріалу для самостійного розвитку студента. Щодо учнів, то через їхній вік вони вимагають більшого контролю і систематичного вивчення мови. Важливо забезпечити їм базові знання іноземної мови, якими вони можуть користуватися під час подальшого навчання в вищих навчальних закладах.

Загальні висновки

Ефективна промова залежить від вдалого вибору слів, особливо тих, що вживаються у переносному значенні. Одним із ключових мовних засобів, який грає важливу роль у цьому процесі, є метафора. Цей художній прийом ґрунтується на переносі значення слова або виразу на основі аналогії, схожості або порівняння. Метафора, як стилістичний засіб, не нова існує ще з часів Цицерона та Аристотеля. З течією часу поняття метафори розширювало свої межі в лінгвістиці, відображаючи еволюцію менталітету на різних етапах розвитку суспільства.

Метафори можна поділити за структурою на прості (з аналогією однієї чи кількох ознак) та розгорнуті (з використанням кількох слів для створення єдиного образу). За семантичним значенням виділяють такі типи метафор, як номінативні, образні, когнітивні та генералізуючі.

У різних контекстах метафора може виконувати різноманітні функції. Наприклад, у науковому дискурсі акцентується на предметності та об'єктивності, в поетичному – на естетичності та емоційності, а в публіцистичному – на логіці та аргументованості.

Однією з ключових функцій метафори є когнітивна, що виявляється у опрацюванні, оцінці та трансформації інформації. Процес метафоризації, де вибрана лексема замінюється іншою, формує новий контекст за допомогою когнітивних механізмів. Порівняння виступає ключовим елементом цього механізму. У політичному дискурсі метафора виконує сугестивне насичення тексту, наводячи певний емоційний стан та переконуючи аудиторію. Використання метафор у політичних промовах збільшує їхню інформативність та акцентує увагу на ключових аспектах реальності. Класифікація видів перекладу метафор, таких як калькування, заміна, образне порівняння, описовий переклад, опущення та уточнення, допомагає забезпечити точний та адекватний переклад.

Здійснюючи аналіз теоретичних аспектів метафори у філології, в першому розділі виявлено, що метафора відіграє важливу роль у процесі сприйняття інформації та створення нового розуміння дійсності. Такий підхід сприяє глибокому розумінню мовних конструкцій та важливості контексту у мовленні.

У другому розділі визначено особливості англomовних політичних промов, які визначають їхню ефективність у вираженні політичних ідей та сприйнятті громадськістю. Зокрема, використання метафор у політичних промовах підкреслює їхню емоційність та вплив на аудиторію.

Третій розділ, аналізуючи аспекти та методи перекладу політичних висловлень, зазначає на важливість урахування метафоричного контексту. Це свідчить про необхідність високого рівня професійності в перекладацькій діяльності, зокрема в політичному контексті.

У четвертому розділі підкреслено сучасні підходи до викладання іноземних мов, де розглядається значущість індивідуального підходу та використання сучасних технологій у навчальному процесі. Це визначає новітні тренди в освітній сфері та підкреслює роль викладача як ментора та мотиватора. У цілому, висновки дозволяють зрозуміти не лише важливість

вивчення метафор у філологічному контексті, але й їхній вплив на політичне мовлення та процес вивчення іноземних мов. Такий інтегрований підхід дозволяє розкрити глибокий зв'язок між різними аспектами мови, культури та освіти в сучасному світі.

Я, Мордовець Валентин Владиславович, своїм підписом засвідчую, що моя дипломна робота «Використання образних висловлювань у політичних промовах англійською та їх переклад на українську мову» виконана з дотриманням усіх вимог до наукової етики та поваги до інтелектуальних надбань, самостійно та індивідуально. При написанні роботи я дотримувався принципів академічної доброчесності та несу відповідальність за порушення загальноприйнятих правил цитування.

Список використаних джерел

1. Античні поетики. Арістотель. Поетика. Псевдо-Лонгій. А8І Про високе. Гораций. Про поетичне мистецтво. Упоряд. М. Борецький, В. Зварич. К.: Грамота, 2007. – 168 с.
2. Аретеменко Ю. О. Кременчуцький національний університет імені Михайла Остроградського. Метафори у промовах Вінстона Черчіля. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика.* Том 32 (71) № 5 Ч. 1 2021. 270 с.
3. Василь Стус – На однакові квадрати поділили білий світ... URL: <https://onlyart.org.ua/ukrainian-poets/virshi-vasylya-stusa/virsh-vasylya-stusana-odnakovi-kvadrat/> (дата звернення 21.11.2023).
4. Васильєва А. А. Метафора у сфері сучасної англійської політичної комунікації: перекладацький аспект (на матеріалі передвиборчих промов політиків США). Полтавський університет економіки і торгівлі. Вищий навчальний заклад Укоопспілки, 2020, 58 с.

5. Гайдар Д. О. Методичні рекомендації до написання кваліфікаційних робіт за спеціальністю «переклад»: базові теоретичні поняття. Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна. 24 с.
6. Енциклопедія Сучасної України. URL: https://esu.com.ua/search_articles.php?id=24374 (дата звернення 15.11.2023).
7. Кіс Т.Є. Формування метафоричної парадигми у процесі еволюції базової метафори. *Мовознавство*. 2000. № 4–5. 52–60 с.
8. Козуб У. Я. Лінгвальні засоби актуалізації концептуальної метафори в сучасному англійськомовному медіа дискурсі та їх відтворення в українськомовних перекладах. Київський національний лінгвістичний університет. 50 с.
9. Кондратенко Н. В. Український політичний дискурс: Текстуалізація реальності: Монографія. Одеса. Чорномор'я, 2007. 156 с.
10. Кондратенко, Н. В. (2017). Лексичні особливості текстів мовленнєвого жанру «політична програма». *Вісник Одеського національного університету. Філологія*, 22(2(16)), 85–90. URL: <http://philolvisnyk.onu.edu.ua/article/view/137200> (дата звернення 27.11.2023).
11. Конепуд Н.І. Про природу і механізми метафоричного процесу Тернопільський національний педагогічний університет ім. В.Гнатюка.
12. Крапива, Ю. В., Крікун Д. А. Політична промова як різновид політичної комунікації. *Закарпатські філологічні студії : науковий журнал*. голов. ред. І. М. Зимомря. Ужгород. Видавничий дім "Гельветика", 2019. Т. 2 Вип. 11. 42-45 с.
13. Кривенко С.-В. Олександрівна. Семантична парадоксальність політичного дискурсу (теоретико-методологічний аналіз). Теорія та історія політичної науки М.: Львів. Установа: Львівський національний університет імені Івана Франка (Львів) 2016. 30 с.
14. Кривоносова М. І, Кривоносова Т. І. Лексико-граматичні особливості перекладу британського комедійного фільму “Paddington”

українською мовою. Горлівський інститут іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет», 22 с.

15. Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. – К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 78. Подається за збіркою «На крилах пісень», К., 1904, с. 33 – 34. URL:<https://www.lukrainka.name/uk/Verses/NaKrylachPisen/ContraSpemSpero.html> (дата звернення 21.11.2023).

16. Лобода В. А. Перекладацькі трансформації: дефінітивний характер та проблема класифікації. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія*. 2019 № 43 том 4. 73 с.

17. Максимов С.Є. Практичний курс перекладу (англійська та українська мови). Київ: Ленвіт, 2006. 157 с.

18. Мацько Л.І. Лінгвістична риторика. Наука і сучасність: зб. наук. праць. Ч. 4. Київ : Логос, 1999. 3–16 с.

19. Падалка О. В. Політична промова та її просодичні характеристики *Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки : Філологічні науки. Мовознавство*. - 2012. - № 6. 66-69 с.

20. Парахневич А.О. Функції англomовної метафори у політичному тексті. Сучасні тенденції розвитку філології та лінгвістики м. Чернігів, 14- 15 червня 2019 р. 60 с.

21. Підгрушний, В.А. (2015). Особливості політичного дискурсу в сучасній лінгвістиці. *Студентський вісник Національного університету водного господарства та природокористування*, 2(4), 248-251 с.

22. Політичний дискурс: особливості та функції. URL: <http://eprints.zu.edu.ua/6987/1/00molpdo.pdf> (дата звернення 20.11.2023).

23. Пустовіт Л. О. Засоби вираження метафори. Л. О. Пустовіт. URL: kulturamovny.univ.kiev.ua/KM/pdfs/Magazine11-3.pdf (21.06.2022).

24. Скрильник С. В. Метафоризація у перекладі художніх текстів *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Філологія*. Вип. 14. 2015. 250-253 с URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvmgu_filol_2015_14_69 (дата звернення 25.11.2023).

25. Словник української мови: в 11 тт. / АН УРСР. Інститут мовознавства; за ред. І. К. Білодіда. К.: Наукова думка, 1970—1980. URL: <http://sum.in.ua/s/metafora> (дата звернення 19.11.2023).

26. Соломчук О. В. Метафора і метонімія як засоби творення образності. «English for Specific Purposes». Видавництво Національного університету «Острозька академія», 2018. 138 с.

27. Сосюр де Фердинан. Курс загальної лінгвістики. пер. з фр. А. Корнійчук, К. Тищенко. К. : Основа, 1998.

28. Структурно-типологічні характеристики політичної промови (на матеріалі виступів А. Меркель). URL: <http://philology.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/03/RedePol.pdf> (дата звернення 15.11.2023).

29. Тищенко О. М. Метафора Євгена Маланюка. – Київ, 2004 – 141 с.

30. Токарева Н. М. Сучасний підліток у системі психологопедагогічного супроводу: монографія. Н. М. Токарева, А. В. Шамне, Н. М. Макаренко. – Кривий Ріг, 2014 – 312 с.

31. Хацер Г. О, Жаворонкова В. В. Особливості англomовних політичних промов та їх перекладу українською мовою. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика. Том 33 (72) № 2 Ч. 1 2022. 204 с.

32. Хома В. П. Концептуальна метафора як засіб реалізації концепту SELF-ALIENATION / САМОВІДЧУЖЕННЯ в англomовному науково-фантастичному дискурсі. World Science, 2020. № 1(53). Vol. 3. С. 27–33.

33. Чорна О. О. Особливості функціонування метафори в політичному дискурсі сучасної публіцистики (на матеріалі української та чеської періодици). Вип. 9, 2013. 639 с.

34. Чумак Н. В. Жест як першометафора невербальної комунікації. *Вісник ХНУ імені В. Н. Каразіна. Серія «Філософія. Філософські перипетії».* Випуск 59. 2018.

35. Чупровська В. Р. Структурно-семантична характеристика та переклад метафоричних конструкцій в англomовних текстах політичної

тематики. НТУУ КПІ ім. Сікорського, Київ: 2021 р. URL: <http://www.ktppam.kpi.ua/sites/default/files/img/%20%D0%BA%D1%83%D1%80%D1%81%D0%BE%D0%B2%D0%B0.pdf> (дата звернення 16.11.2023).

36. Шульженко А. С. Фразеологізми на позначення відчуттів людини в українській, англійській та французькій мовах: структурний і семантичний аспекти. – Вінниця, 2020. 38 с.

37. Bila Ievgeniia Sergiivna. Linguistic Essence of the Process of Borrowing: French and English Language in Contact. Arab World English Journal (AWEJ) Special Issue on the English Language in Ukrainian Context, November 2020 P.

38. Canetti E. , Masse und Macht, Hamburg (Classen) 1960 - 342 p.

39. Davidson D. What Metaphors Mean. Reprinted in *Inquiries Into Truth and Interpretation* / D. Davidson. – Oxford, Oxford University Press, 2012. 111-115 p.

40. Habermas Jurgen, *The Theory of Communicative Action* – Boston : Beacon Press, 1981.

41. Lakoff, G. & Johnson, M. (2003). *Metaphors We Live by*. Chicago : University of Chicago Press.

42. Neshkovska, S. Trajkova, Z. (2020). Coronavirus–inspired Metaphors in Political Discourse Thesis, 9 (2), 99-132 p.

43. Perloff R. M. *The Dynamics of Political Communication: Media and Politics in a Digital Age*. 2nd ed. London and New York : Routledge, 2017. 500 p.

44. Toury Gideon. Publisher: [New Delhi] : [Published by U.S. Bahri for and on behalf of] Bahri Publications, 1998.

Summary

Effective speeches rely on the strategic choice of words, particularly those used metaphorically. Metaphor, as a linguistic tool, plays a crucial role in shaping discourse and has evolved from the times of Cicero and Aristotle. The structure and types of metaphors, including simple and extended forms, nomenclative, figurative, cognitive, and generalizing metaphors, provide a nuanced understanding of their usage. Metaphors serve diverse functions in various contexts, emphasizing objectivity in scientific discourse, aesthetics and emotionality in poetry, and logic and persuasiveness in public speaking.

The cognitive function of metaphors is pivotal, involving the processing, evaluation, and transformation of information. In political discourse, metaphors enrich the text, evoke emotions, and emphasize key aspects of reality.

The classification of translation methods for metaphors, such as calque, substitution, figurative comparison, descriptive translation, omission, and specification, ensures precise and adequate translation. Analyzing the theoretical aspects of metaphor in philology reveals its significant role in information perception and the creation of new understandings of reality.

Understanding the peculiarities of English-language political speeches in the second chapter highlights the effectiveness of metaphors in expressing political ideas and influencing public perception.

The third chapter emphasizes the importance of considering the metaphorical context in translating political expressions, underlining the necessity of high professional standards in translation, particularly in political contexts.

The fourth chapter underscores contemporary approaches to foreign language teaching, emphasizing the significance of individualized instruction and the use of modern technologies. This reflects current trends in education and emphasizes the role of educators as mentors and motivators. In conclusion, this integrated approach reveals the deep connection between different aspects of language, culture, and education in the modern world, illustrating not only the importance of studying metaphors in philological contexts but also their impact on political discourse and foreign language learning processes.

The analysis of metaphor in philology in the first chapter unveils its vital role in the process of information perception and the creation of new understandings of reality.

This approach contributes to a profound comprehension of linguistic constructions and the importance of context in speech. The second chapter, identifying the specific features of English-language political speeches, emphasizes the emotional impact and audience influence achieved through the use of metaphors. Political speeches, rich in metaphors, create a distinctive atmosphere and effectively convey complex ideas to the public. In the third chapter, delving into aspects and methods of translating political expressions, the necessity of considering the metaphorical context becomes evident.

This underscores the translator's responsibility for maintaining the intended impact and meaning of metaphors in political discourse, requiring a high level of professionalism. The fourth chapter sheds light on contemporary approaches to foreign language teaching, stressing the need for individualized instruction and the incorporation of modern technologies. This reflects the dynamic trends in education and recognizes the pivotal role of educators as mentors and motivators in shaping effective language learning experiences.

The synthesis of theoretical insights and practical applications in the first chapter underscores how metaphors are not merely linguistic devices but fundamental elements shaping cognitive processes and cultural perspectives. This multidimensional understanding lays the foundation for a more comprehensive exploration of metaphorical expressions in various contexts. Building on the emotional resonance highlighted in the second chapter, the significance of metaphors in political discourse becomes even more apparent. Metaphors, strategically employed in political speeches, serve as powerful tools for connecting with the audience emotionally, enhancing the persuasiveness of the message, and leaving a lasting impact on public perception. The third chapter, while discussing translation methods, delves into the complexities of preserving the nuanced

meanings and rhetorical effectiveness of political metaphors. It emphasizes the translator's role not only as a linguistic mediator but also as a custodian of the rhetorical strategies employed by political speakers, thus contributing to the preservation of the intended impact across language boundaries. Expanding on the fourth chapter's exploration of contemporary language teaching methods, the evolving landscape of education is highlighted.

The integration of technology and the acknowledgment of individualized learning experiences align with the dynamic nature of language acquisition. This approach recognizes the importance of adapting teaching methodologies to cater to the diverse needs and preferences of learners in the modern educational landscape. In conclusion, the cumulative insights from each chapter emphasize the intricate interplay between language, culture, and education. The study of metaphors extends beyond linguistic analysis, offering a lens through which we can understand the profound impact of language on cognition, emotions, and societal perceptions. The interdisciplinary nature of this research contributes not only to philology but also to the broader discourse on effective communication, translation, and language pedagogy in our interconnected world.

Expanding further on the conclusions drawn from the comprehensive study, it becomes evident that the significance of metaphors goes beyond mere linguistic analysis. Metaphors are revealed as powerful tools that influence not only the emotional and cognitive dimensions of language but also play a crucial role in shaping societal perceptions. The in-depth exploration of translation methods for metaphors underscores the meticulous approach required for accurate and effective translation, especially in politically charged contexts. The translator is positioned not just as a linguistic mediator but as a guardian of the rhetorical strategies employed by political speakers, ensuring the preservation of intended impact and meaning across linguistic boundaries. In the realm of foreign language teaching, the recognition of educators as mentors and motivators aligns with the evolving landscape of education. The incorporation of modern technologies and the emphasis on individualized instruction highlight the need for adaptive teaching methodologies

to cater to the diverse needs and preferences of learners in today's educational environment. The interdisciplinary nature of the research is a key takeaway, emphasizing the interconnectedness of language, culture, and education. It contributes not only to the field of philology but also to a broader understanding of effective communication, translation practices, and language pedagogy in our interconnected world.

Furthermore, the profound impact of metaphors extends beyond their role as tools of influence in communication. These linguistic devices, as highlighted in the study, not only shape emotional and cognitive dimensions but also wield a substantial influence on the broader societal consciousness. Delving deeper into the exploration of translation methods for metaphors, it becomes apparent that the translator assumes a multifaceted role. Beyond being a linguistic mediator, they become stewards of the intricate rhetorical strategies employed by political figures. This stewardship ensures that the intended impact and nuanced meanings of metaphors are preserved, even when traversing linguistic and cultural boundaries, particularly in the sensitive context of political discourse. Turning our attention to foreign language teaching, the evolving landscape of education demands a paradigm shift. The acknowledgment of educators as mentors and motivators signifies a departure from traditional teaching approaches. The integration of modern technologies and the emphasis on individualized instruction underscore the necessity for adaptive methodologies. This recognizes the diverse needs and preferences of learners in the contemporary educational milieu. The interdisciplinary nature of this research is not just a mere observation; it is a clarion call for a holistic understanding of the intricate connections between language, culture, and education. This broader comprehension contributes not only to the field of philology but also enriches our understanding of effective communication, translation practices, and language pedagogy in an increasingly interconnected global environment.

The meticulous exploration of translation methods for metaphors underscores the translator's responsibility as a custodian of meaning. In politically charged contexts, this responsibility becomes even more critical. The translator becomes a guardian not only of words but also of the nuanced strategies employed by political speakers to convey their messages. This guardianship ensures that the essence and impact of metaphors are faithfully preserved when transcending linguistic and cultural boundaries. In the arena of foreign language teaching, the study points towards a paradigm shift. Educators are not just disseminators of information but mentors and motivators, attuned to the individual needs of learners. The integration of modern technologies and the emphasis on individualized instruction reflect the dynamic nature of education, responding to the varied preferences and requirements of students in today's diverse learning environment. The interdisciplinary nature of this research is not merely an observation but a call to action. It prompts a holistic understanding of the intricate interplay between language, culture, and education. This understanding is not confined to the realms of philology; it resonates in broader discussions on effective communication, translation, and language pedagogy in our globally interconnected world. In conclusion, the study's findings emphasize that metaphors are not static linguistic devices but dynamic forces shaping discourse, perception, and educational methodologies. Whether in the charged arena of political communication, the delicate process of translation, or the evolving landscape of language education, metaphors emerge as integral components. The integrated perspective offered by this research serves as both a compass and a guide, providing insights that illuminate the path towards effective communication, cultural understanding, and transformative education in our contemporary global context.

The interdisciplinary essence of this research is not just an academic observation but a call for collaboration and understanding across fields. It encourages a holistic approach to examining the symbiotic relationship between language, culture, and education. These insights have implications not only for philology but also for broader discussions on effective communication, translation practices, and innovative language pedagogy in our interconnected global society.

In conclusion, the study's findings underline that metaphors are dynamic agents influencing communication, perception, and education. Whether in the realm of political discourse, translation challenges, or innovative language teaching, metaphors play a pivotal role. The integrated perspective provided by this research serves as a beacon, guiding us towards a deeper comprehension of the intricate interplay between language, culture, and education in the contemporary world. As we navigate the complexities of our interconnected society, the study of metaphors emerges as a vital tool for fostering understanding, meaningful communication, and transformative learning experiences.

In conclusion, the findings not only emphasize the importance of studying metaphors in philological contexts but also underscore their broader impact on political discourse and the intricate processes of foreign language learning. The integrated perspective presented in this work provides valuable insights into the interconnectedness of language, culture, and education in the contemporary global landscape.